

Tilfredshed med, at den højtærede Justitsminister blandt sine Motiver nævnte Hensynet til Sønderjylland. Jeg vilde kun ønske, at den højtærede Minister og det hele Ministerium var noget mere konsekvent i sin Hensynsfuldhed overfor Sønderjylland, thi en lignende Hensynsfuldhed er f. Eks. ikke vist ved Spørgsmaalet om almindelig borgerlig Ægteskab, og heller ikke med Hensyn til Reglerne om Valg til Menighedsraadene. Men her er altsaa et Tilfælde, hvor man paa en forstandig Maade tager Hensyn til Sønderjylland.

Medens jeg saaledes i det hele er vel tilfreds med Lovforslaget, er der dog nogle Enkeltheder, som forekommer mig af tvivlsom Værdi, og om hvilke jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger. Jeg haaber, den højtærede Formand ikke vil hindre mig i at sammenholde det foreliggende Lovforslag med Ægteskabslovforslaget, som ganske vist ikke er til Behandling nu; der er nemlig en meget nøje Forbindelse mellem de to Lovforslag paa et enkelt Punkt. I Ægteskabslovforslagets §§ 8 og 10 stilles visse Betingelser for Indgaaelse af Ægteskab. § 10 siger, at den, der lider af Aandssvaghed i højere Grad, kan ikke indgaa Ægteskab. § 8 derimod gør det muligt for en umyndiggjort at indgaa Ægteskab med Værgens Tilladelse. Naar man nu sammenholder disse Bestemmelser med nærværende Lovforslags § 2, forekommer det mig, at man kommer til et ejendommeligt Resultat. Et Menneske kan nemlig blive erklæret umyndig paa Grund af Aandssvaghed eller anden sjælelig Forstyrrelse, som gør, at vedkommende er uskikket til at varetage sine Anliggender. Det vil altsaa sige, at vel kan en Person ikke komme til at indgaa Ægteskab, naar vedkommende er aandssvag i højere Grad, men der er dog ikke noget i Vejen for, at en aandssvag med Værgens Samtykke kan indtræde i Ægteskab til Trods for, at vedkommende aandssvage er erklæret umyndig, fordi han er uskikket til at varetage sine Anliggender. Det forekommer mig, at det er to Bestemmelser, som er noget stridende mod hinanden, ikke mindst af den Grund, at vi jo ved, at visse Former af Aandssvaghed er arvelige efter de nu kendte Mendelske Arvelighedslove, og ikke paa den Maade, at man kan sige, at Aandssvaghed i høj Grad nedarves i Form af Aandssvaghed i høj Grad, men der er ikke det mindste i Vejen for, at den, der er aandssvag saa meget, at han paa Grund af sin Aandssvaghed erklæres for umyndig, fordi han er uskikket til at varetage sine Anliggender, kan nedarve sin Aandssvag-

hed i *forstærket Grad* paa Afkommet, og det gøres let for saadanne Personer at faa et betydeligt Afkom, fordi Ægteskabslovens § 8 gør det muligt for dem, naar de kan faa Værgens Samtykke, at indgaa Ægteskab. Jeg vil gerne høre den højtærede Justitsministers Forklaring af den nærmere Forbindelse mellem § 2 i det foreliggende Lovforslag og de to nævnte Paragraffer, 8 og 10, i Ægteskabslovforslaget.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger til § 6. Det er en af de Paragraffer, der har været saa stærkt omstridt under det høje Landstings Behandling. Jeg for min Del kan ikke andet end beklage, at man saa ganske uden Grund har tilsidesat Kvindens naturlige Ret ved de Bestemmelser, som man har truffet ved den endelige Beslutning i Landstinget. Det forekommer mig, at man i vore Dage overalt, hvor det er muligt, bør sidestille Kvinde med Mand, og er der noget Forhold, hvor det i særlig Grad er baade ønskeligt og rimeligt, saa er det i Forholdet mellem Forældrene og Børnene. Der kan jeg ikke se, der er nogen Grund til at tilsidesætte Kvindekønnet, saaledes som man har gjort det ved den Form, § 6 har faaet. Der har heller ikke været nogen anden Begrundelse for denne Tilsidesættelse, end at Administrationen, og i ganske særlig Grad Overformyndieriet, har erklæret, at det vil volde Vanskeligheder. Det stiller jeg mig i høj Grad tvivlende overfor. Jeg tror, at hvis der var en tilstrækkelig stærk Villie og et stærkt Initiativ hos den højtærede Minister i denne Sag, vilde han nok kunne overvinde de Vanskeligheder, som der er at overvinde. Det er ganske umoderne, fuldstændig i Strid med vor Tids Aand, at Moderen ikke gøres fuldkommen jævnbyrdig med Faderen, og jeg for min Del ser i den Omstændighed, at den højtærede Justitsminister her har bøjet sig for Administrationen, et Symptom blandt saa umaadelig mange andre paa, at det højtærede Ministerium, vi nu har, ikke er et Initiativets Ministerium, men et Ministerium, der lader Tingene gaa, saadan som de kan, og ikke føler sig forpligtet til selv at overvinde Vanskelighederne. Det er derfor mit Haab, at vi, naar der ned sættes et Udvalg, kan faa en saglig og elskværdig Forhandling endnu en Gang om § 6. Jeg tror, at det maa være muligt at faa den højtærede Minister overbevist om, at han her uden Grund har bøjet sig for Administrationens Ønsker, og derfor kunde jeg tænke mig, at vi kunde naa dertil, at et Forslag som det, Mindretallet stillede i Landstinget, kan vinde Bifald her i Folke-